

V sveti noči.

5 pastirčki, angelček.

1. slika: (na poljani).

1. pastirček (*gleda v nebo*):

Noči se že vse čudežno lepo: —
ogrinja mrak zemljo, da pel in jokal bi
a v duši moji je nocoj v nepoznani radosti —!

2. pastirček (*vstopi*):

Ovčke naše spe da v meni je tako lepo,
v dalji zvezde že gore: da pel in jokal bi
nevem zakaj, nevem kako v nepoznani radosti.

3. pastirček (*vstopi*):

Tu bratca sta
a zunaj noč je prekrasna;
— Jezus tam na poljani
so vsi pastirji naši zbrani:
prevzeti so od čudežne noči,
ki je dozdej enake bilo ni,
kot nikdar do sedaj še ni biló,
da pel in vriskal bi
v nepoznani radosti.

(*Vsi gledajo v daljavo.*)

1. Prečudno se žari nebo.

2. Po vsej poljani razliva se zlato.

3. O, bratca kaj bo to,

li morda Bog nocoj bo stopil na zemljo?

(*Zunaj igra vijolina božično pesem.*)

1. V dalji pesem vstaja — —

2. O, glejta, k nam hiti poslanec raja;
pokleknimo in molimo!

Vsi: Usmiljenja, usmiljenja prosimo!

(*Kleče na tleh — pesem močnejša, svetloba jačja —
angelček se bliža pastircem.*)

1. Odpira se nebo.
2. Na zemlji, kakor v raju je nocoj lepo.
3. Brateca — o kaj bo?
1. Zaupajmo in čakajmo!

(Angel vedno bližje — pred nje.)

Angel *(mirno — slovesno):*

Mir vam nocoj,
v vaša utrujena srca pokoj;
sam Bog se ponižal nocoj je do vas,
da lepši postane vaš zemeljski čas.
V Betlehem, v hlevček brž k Njemu hitite
prvi, nedolžni ga vi počastite.
Mir vam nocoj in veselje,
izpolnjene vaše so želje!

(Počasi izginja.)

1. Nebeški poslanec, povej, še govori!
2. Izginil je; ni ga, prelepega, več.
3. A pesem njegova mi v duši zveni,
pojdimo, pojdimo v hlevček še mi,
kjer Bog naš živi.
1. Ubogi smo in nepoznani,
nevem, če prvi res smo k Njemu mi pozvani?
2. Ne mislimo na to,
le hitro, hitro v hlevček pojdimo,
kar angel je govoril, je sveto.
3. O, pojdimo, hitimo,
najlepše v življenju vsem nocoj mi doživimo.
1. O glejte — božji angeli —
za njimi pojdimo še mi
v Betlehemski hlevček tja,
kjer je nocoj sam Bog doma!
2. Čujete pesem, vse lepše doni
»Slava Bogu, ki med nami živi!«

Vsi: O slava Bogu, ki med nami živi!

(Odhajajo.)

2. slika.

Pastirci ob jaselcah (pojo).

Ubogi pastirci Verujemo v Tebe,
smo k Tebi prišli, zaupamo v Te!
Ti si naš Bog Ljubijo srca Te
mi Tvoje stvari. naša čez vse!

Jezušček, Bog naš,
na nas se ozri,
milost božično
na nas Ti razlij!

Vaš prijateljček.

(Nadaljevanje.)

Markec in Gvidon sta šla na sprehod v Bulonjski les. Otročiča sta imela svetle kodrčke in bila prav srčkana, zato so se ljudje včasih ustavljali in ju gledali.

Prav ta dan jih je mnogo zrlo za njima.

»Gospa,« reče vzgojiteljica, ko pridejo domov, »danes sta se pa Gvidon in Markec postavila; ljudje se ju kar niso mogli nagledati.«

»Pa ne mene, gospodična, ampak Markca.«

»Tudi tebe, Gvidon.«

»Ne, gospodična, mene že ne,« in nejevoljno še dostavi: »Pa tudi prav nič ne maram, da bi se ljudje obračali in me gledali, nočem, da bi me kdo drugi gledal razven Jezuščka.«